

nemføre denne Forandring, som har været indtrængende forlangt fra Herens Side, paa en saa human Maade som muligt er der tilskrevet Generalkommandoerne, at man om muligt ikke skal give de Stabsfjergenter, der allerede have været udnævnte forinden, Stilling og Ansættelse som Stabsfjergenter ved Kompagnierne, og at altsaa disse Poster saavidt muligt skulle besætties med de Stabsfjergenter, som nys ere forfremmede. Endvidere er der givet Tilladelse til, at forsaavidt en Stabsfjergent ikke skulde ønske at bo paa Kasernen, kan der tildeles en Overfjergent hans Kvarter og Tjeneste. Der er altsaa taget saavidt muligt Hensyn baade til dem, der vedblive at være Overfjergenter, med Hensyn til Bevarelsen af deres Kvarter, og til de Stabsfjergenter, som hellere vilde bo i Byen end flytte ind paa Kasernen og der overtage de Forretninger, som tilkøntes de nye Stabsfjergenter. Jeg tror ikke, at Sagen kan blive ordnet paa en mere loyal og mere human Maade, end den er paatænkt, og jeg vilde anse det for yderst uretfærdigt, hvis man vilde lade det gaa ud over de ulykkelige Underofficerers Lønningsforhold, at Krigsbestyrelsen har truffet en Foranstaltning, der er ligesaa onskelig, som den er nødvendig — blot fordi den ikke harmonerer med enkelte Medlemmers Ønsker.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Cavenius):

J Anledning af, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds igaaar yttrede om min Stilling til forskjellige Lovforslag, der have været forelagte i tidligere Sæssioner, skal jeg dog, idet jeg først og fremmest henholder mig til, hvad den høitærede Conseilspresident allerede har udtalt, tillade mig at ytre et Par Ord. Mig forekommer det som naturligt og næsten selvfølgeligt, at Regjeringen ikke iaar har kunnet forelægge en Skolelov for det høie Thing. Det Udvalg, som det høie Thing ifjor nebsatte, afgaaer Betænkning, som saaldt saadan ud, at der i den indeholdtes — ja, man kan regne — 5 indbyrdes forskjellige og modstridende Forslag. Jeg tror ikke, at naar Anskuelse om en saa vigtig Sag ere i den Grad delte og nuancerede, det da vil være muligt med det Thing, som nu sidder, at kunne gennemføre en fornuftig Skolelov. Havde det endda staaet saa, at der havde været 2 bestemt modsatte Meninger i Udvalget, saa kunde det da tænkes, at Regjeringen kunde have optaaet mæglende imellem disse, eller at den havde sluttet sig bestemt til en af dem og søgt at gennemføre den. Men saaledes som Sagen laa for i Betænkningen ifjor, skal jeg indrømme, at jeg ikke kan tro, at dette Thing har Ret til at forundre sig over, at det ikke er blevet forelagt en Skolelov iaar. — Svad den næste Lov angaar, som det ærede Medlem talte om, nemlig Præstelønningsloven, saa ser jeg ikke rettere, end at, havde det været det høie Things virkelige

Mening at faae en Præstelønningslov gennemført, saa havde den Leilighed til at faae den gennemført ifjor. Der var ganske vist mellem Regjeringen og det høie Things Majoritet Uoverensstemmelse og betydelige Uoverensstemmelse, hvad Lønningsstafserne angik, men dog ikke større, end at jeg havde den Opfattelse, at man kunde være bleven enig. Derimod var der et Spørgsmaal, hvor Thingsets Majoritet stillede sig bestemt mod den Anskuelse, som Regjeringen ansaa sig forpligtet til at hævde, og som jeg ogsaa mener, at den bør hævde, nemlig at Præstetenden ikke indgaar i Statskassen som en almindelig Indtægt, men samles i en særlig Fond. I det Øieblik, at det høie Thing vil gaa ind herpaa, tror jeg, at det vil være muligt at blive enig om en Præstelønningslov. Vil man ikke det, saa faar man ingen saadan, idetmindste ikke, saalænge som den nuværende Regjering sidder ved Roret. — Dernæst omtaltes Præstevalgloven. Jeg skal tilstaa, at for denne Lov har jeg altid haft temmelig ringe Sympathi. Jeg har en stærk Tro paa, at, hvis den blev gennemført, saa vilde en stor Del af den kirkelige Befolkning i Landet komme til at føle sig meget misforlystet. Jeg har den Tro, at Majoriteten i saa Fald vilde faae for Meget at sige, og at det, da den kirkelige Befolkning er saa delt i sine Stemninger, som den er, er ret hensigtsmæssigt, at det som hidtil er lagt i Regjeringens Haand at besætte Præstestaldene. Smidertid maa jeg ogsaa henlede Opmærksomheden paa, at der havde jo været en Mulighed for det høie Thing for ialtsald at komme om end kun et ganske lille Skridt frem paa den Vej, som der synes at være Ønske om at gaa, hvis man nemlig vilde have vedtaget den lille Lov, som den forrige Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet var villig til at gaa ind paa ifjor. Jeg for mit Vedkommende stemte ogsaa for denne Lov; men da det høie Thing forstaaede den, og det ved en Samstemning fra forskjellige Sider, saa har jeg anset dette for et sandt Udryk for Thingsets Stemning og derfor ganske volig ladet denne Sag ligge. Jeg kommer dernæst til Spørgsmaalet om Universitetets finansielle Stilling og i det Hele taget de særlige Fonds Stilling. Det er jo det høie Thing vel bekendt, og kan ikke være gaaet ud af ærede Medlemmers Erindring, hvorledes jeg som Ordfører for et Mindretal i Finantsudvalget gennem en Marrætte har fult mig overfor disse Forhold, og jeg antager ikke, at man venter, at jeg har isinde at stille mig anderledes, efter at jeg taler fra denne Plads. Jeg beder ærede Medlemmer være overbeviste om, at jeg vil gjøre mit Yderste for at hævde den Sætning, at det ikke er ret, ikke er overensstemmende med Billighed, om den nuværende Tid vil opspise de Kapitaler, som i bestemte Tiemedte ere opsamlede af vore Forfædre til den høiere Undervisnings Fremme; jeg vil gjøre, hvad jeg kan for at forhindre, at en saadan Opspising skal